

Μέτρα και μέτρα

του Γιάννη Μηλιού

Ενώ οι εκπρόσωποι της ελληνικής κυβέρνησης επέχαιραν για την έγκριση των δόσεων από το Γιούρογκρουπ, ο διευθυντής του Τμήματος Εξωτερικών Υποθέσεων του ΔΝΤ Gerry Rice, απαντώντας σε σχετική ερώτηση δημοσιογράφου στη διάρκεια συνέντευξης τύπου στην Ουάσιγκτον, την Πέμπτη 13/12/2012 δήλωσε: “Οι Ευρωπαίοι εταίροι της Ελλάδας δεσμεύτηκαν ότι θα βρουν τρόπο να ανταποκριθούν στα συμφωνηθέντα στο Γιούρογκρουπ και να εξασφαλίσουν ότι η χρηματοδότηση της χώρας θα παραμείνει επαρκής και το χρέος θα διατηρηθεί σε βιώσιμη πορεία. Αυτό περιλαμβάνει τους στόχους 124% του ΑΕΠ το 2020 και σημαντικά κάτω του 110% μέχρι το 2022. [...] Η Ελλάδα και οι άλλες χώρες της Ευρωζώνης είναι έτοιμες να πάρουν επιπρόσθετα μέτρα αν χρειαστεί ώστε να εξασφαλιστεί η επιτυχία αυτού του στόχου”. Ο δημοσιογράφος επιμένει: “[...] Απαιτεί το ΔΝΤ μια νέα αναθεώρηση του Προγράμματος;” και ο κ. Rice διευκρινίζει: “Αυτό που συνιστάται είναι να πάρει το Διοικητικό Συμβούλιο μια απόφαση σχετικά με την ολοκλήρωση της πρώτης αναθεώρησης του τρέχοντος Προγράμματος”. Ο δημοσιογράφος ερωτά και πάλι: “Ιούνιο ή Σεπτέμβριο;” αλλά δεν λαμβάνει σαφή απάντηση: “Πρόκειται για την πρώτη αναθεώρηση του τρέχοντος Προγράμματος”.

Η συζήτηση αυτή αποκαλύπτει τη στρατηγική διαχείρισης της κρίσης από τις κυρίαρχες τάξεις και τους διεθνείς Οργανισμούς: Οι “εταίροι” (και οι διεθνείς Οργανισμοί) “δεσμεύονται” να παίρνουν διαρκώς όσα μέτρα χρειάζονται για να συντηρείται η “υπόσχεση” ότι κάποτε στο μέλλον θα γίνει βιώσιμο το δημόσιο χρέος της χώρας. Και η “χώρα” (δηλαδή η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση που εκπροσωπεί τα συμφέροντα των κυρίαρχων τάξεων και των διαπλεκόμενων μαζί τους ανώτατων διοικητικών ελίτ) παίρνει διαρκώς μέτρα που αυξάνουν το χρέος (ως ποσοστό του ΑΕΠ).

Διότι η πολιτική της είναι η αύξηση της εκμετάλλευσης της εργασίας και η συγκέντρωση πλούτου και εξουσίας σε λίγα χέρια. *Αύξηση της εκμετάλλευσης της εργασίας* πολύ απλά σημαίνει νομοθετική παρέμβαση για τη μείωση του κατώτατου μισθού, που θα επιταχύνει την αυτοφυή διαδικασία περιστολής όλων των χαμηλών και μεσαίων μισθολογικών βαθμίδων, μισθοί τελικά που αποκτούν το χαρακτήρα επιδόματος επιβίωσης, νομοθετική παρέμβαση για κατάργηση της κοινωνικής προστασίας, υποχρηματοδότηση και αποδόμηση του δημόσιου συστήματος υγείας και παιδείας, συρρίκνωση των δημόσιων εσόδων μέσα από τη διαρκή φορολογική ελάφρυνση των ψηλών εισοδημάτων και των κερδών, συνέχιση της ανοχής απέναντι στη φοροδιαφυγή, “προσπάθεια” αντιστάθμισσης των δημόσιων εσόδων που χάνονται από την υποφορολόγηση του πλούτου (και τη φοροδιαφυγή) με την υπερφορολόγηση της φτώχειας, αύξηση των τιμολογίων (και των κερδών) των ΔΕΚΟ για να γίνουν ελκυστικές στους “επενδυτές” που θα τις αγοράσουν

κοψοχρονιά, ιδιωτικοποίηση του κάθε δημόσιου αγαθού. Με πρόσχημα την πραγματική βαθιά κρίση του καπιταλισμού, οι κυρίαρχες τάξεις, δια των κυβερνήσεων που εκφράζουν τα συμφέροντά τους, παίρνουν επομένως “όλα τα απαραίτητα μέτρα” για να κατευθύνεται ένα όλο και μεγαλύτερο μερίδιο από το καθαρό προϊόν που παράγεται ετησίως από την οικονομία στις “τσέπες” του “παραγωγικού συντελεστή κεφάλαιο”, δηλαδή των κυρίαρχων καπιταλιστικών τάξεων. Βαθαίνουν έτσι την κρίση, πυροδοτούν τη “δημιουργική καταστροφή”: Δημιουργική για τα κέρδη, καταστροφική για τις ζωές “των άλλων”, δηλαδή της μεγάλης πλειοψηφίας της κοινωνίας.

Έτσι, η πολιτική αυτή της βίαιης αναδιανομής εισοδήματος και εξουσίας υπέρ του κεφαλαίου είναι αναγκαστικά πολιτική μείωσης του ΑΕΠ (συρρίκνωση της ζήτησης, ύφεση και ανεργία) και συνεπώς επιδείνωσης του “κρίσιμου” δείκτη Χρέος/ΑΕΠ. Η “ανάπτυξη” τελικά θα υπάρξει μόνο όταν οι “επενδυτές” πειστούν ότι ο “συντελεστής εργασία” έχει γίνει τόσο “φτηνός” αλλά και τόσο πειθήνιος, που “αξίζει να ρισκάρουν” τα χρήματά τους.

Έχει αυτή η πορεία τέλος;

Από μόνη της δεν έχει τέλος! Είναι μια αυτοτροδοτούμενη διαδικασία συνεχούς συρρίκνωσης των ιστορικά διαμορφωμένων αναγκών της εργατικής τάξης και των άλλων λαϊκών τάξεων, μια διαδικασία διαρκούς αποδόμησης του “ευρωπαϊκού μοντέλου”, η σύγκλιση με το “μοντέλο” των ασιατικών καπιταλισμών.

Η πορεία αυτή απλώς ανατρέπεται, με την παρέμβαση των λαϊκών τάξεων, με το δυνάμωμα των κινημάτων, με την κυβέρνηση της Αριστεράς που έρχεται.